

Sygn. akt VU 1509/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: Klaudia Treter

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 roku w Legnicy

sprawy z wniosku S. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołaniaS. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 19 września 2013 roku

znak (...)

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 19 września 2013 roku, znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy S. C. prawo do emerytury od 08 października 2013 roku,

II. stwierdza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu wnioskodawcy prawa do świadczenia,

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz wnioskodawcy S. C. kwotę 60,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VU 1509/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 września 2013 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił S. C. prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie spełnia warunków niezbędnych do przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym określonych w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał 11 lat, 4 miesiące i 10 dni pracy, o której mowa § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie uwzględnił okresu zatrudnienia S. C.:

- od 3 maja 1983 r. do 31 sierpnia 1986 r. oraz od 5 września 1988 r. do 31 maja 1991 r. w (...) Sp. z o.o. w J., ponieważ zarządzenie resortowe wskazane w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 24 lipca 2000

r. utraciło moc, a stanowisko pracy nie jest zgodne z powołanymi przepisami branżowymi. Ponadto, charakter pracy wskazany w tym dokumencie jest niezgodny z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.;

- od 1 listopada 1996 r. do 31 grudnia 1998 r. w (...) S.A. w J., ponieważ charakter pracy wskazany w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 31 lipca 2000 r. oraz z dnia 30 września 2000 r., jest niezgodny z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył S. C. domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. W odwołaniu wniósł o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w J. od 3 maja 1983 r. do 31 sierpnia 1986 r. i od 5 września 1988 r. do 31 maja 1991 r. oraz w (...) S.A. w J. od 1 listopada 1996 r. do 31 grudnia 1998 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. C., urodzony w dniu (...) na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 26 lat, 3 miesiące i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych, a w tym 11 lat, 4 miesiące i 10 dni pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/okoliczności bezsporne/

W okresie od 3 maja 1983 r. do 31 sierpnia 1986 r. (3 lata, 3 miesiące i 29 dni) S. C. pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (następnie (...) Sp. z o.o. w J.).

W początkowym okresie zatrudnienia wnioskodawca pracował przy wyrobie betonu (dozowanie cementu, wody i kruszywu), zalewaniu szalunków, ław oraz ścian, a także przy montażu zbrojenia w szalunku.

Z dniem 1 marca 1986 r. S. C. został skierowany do wykonywania prac dekarских. W ramach powierzonych mu obowiązków wnioskodawca zajmował się parcelowaniem i roztapianiem zastygłej smoły, która przelewał następnie do mniejszych pojemników i wnosił na dach, gdzie wraz z innymi pracownikami układał papę.

W czasie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w J. S. C. otrzymywał posiłki regeneracyjne.

W (...) Sp. z o.o. w J. wnioskodawca był zatrudniony również w okresie od 5 września 1988 r. do dnia 31 maja 1991 r. (2 lata, 8 miesięcy i 26 dni). Jego praca w tym okresie polegała na przekuwaniu otworów i bruzd w betonie (pod rury i instalacje) przy użyciu młota pneumatycznego. Z uwagi na fakt, że młot był silnie wibrujący i wytwarzał duży hałas, wnioskodawca obsługiwał go na zmianę z drugim pracownikiem, który pracował przy sprężarce dodającej powietrze do uruchomienia pracy urządzenia.

Dowody: - zeznania świadka W. S.: 00:37:23-00:46:56;

- zeznania świadka R. S.: 00:46:56-00:53:56;

- przesłuchanie wnioskodawcy: 00:53:56-01:17:10;

- akta ubezpieczeniowe: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, k. 14, 15.

W okresie w od 1 listopada 1996 r. do 31 grudnia 1998 r. (2 lata, 2 miesiące) wnioskodawca był zatrudniony w (...) S.A. w J. na stanowisku maszynisty urządzeń nawęglania, odzūżlania i odpopielania.

Praca wnioskodawcy przy nawęglaniu polegała na rozbijaniu młotem i spychaniu miazgu węglowego na taśmę, która transportował go do zasobników przy kotłach.

Do obowiązków S. C. w ramach odzūżlania należało popychanie i rozbijanie szlaki (która zatrzymywała się w lejach w czasie zsypywania z pieców) i uzupełnianie wody w wannach, w których chłodzono gorący materiał. Wnioskodawca pilnował także, aby grubsze odpady nie wypadły z taśmy i nie jej blokowały łańcuchów oraz aby nie doszło do przerwania taśmy wskutek zamarznięcie rolek napędowych. Ponadto, co kilkanaście minut oczyszczał spad odzūżlacza, który kierował szlakę na taśmę wyjściową.

Prace polegające na odpopielaniu wnioskodawca wykonywał przy zbiornikach, w których zbierały się koksiki (zanieczyszczenia pozostałe po odfiltrowaniu dymu). Przy użyciu metalowych kubeków ubezpieczony wyjmował zanieczyszczenia z cyklonów i zawoził na szlakę, gdzie zalewano je wodą. Z uwagi na wysoki poziom zapylenia prace te wykonywał w masce i w okularach.

Raz na dwa miesiące wnioskodawca zajmował się czyszczeniem wygaszonych kotłów. W tym celu, za pomocą drucianej szczotki i sprężonego powietrza, usuwał resztki z wewnętrznych ścian pieca, które gromadziły się w procesie spalania.

W czasie zatrudnienia w (...) S.A. w J. wnioskodawca otrzymywał posiłki regeneracyjne.

Dowody: - zeznania świadka D. J.: 00:09:41-00:26:04;

- zeznania świadka R. L.: 00:26:04-00:37:23;

- zeznania świadka S. P.: 00:37:42-00:41:53;

- przesłuchanie wnioskodawcy: 00:53:56-01:17:10;

- akta ubezpieczeniowe: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, k. 17.

W dniu 5 września 2013 r. S. C. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

/okoliczności bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie S. C. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym artykule, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Z dyspozycji § 4 ust. 1 tego rozporządzenia wynika, że pracownik, który wykonywał prace w

szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, ma okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy, o których mowa powyżej, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zgodnie z § 22 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń istnieje możliwość udowodnienia zeznaniami świadków okresu składkowego, od którego zależy prawo lub wysokość świadczenia w przypadku braku odmiennych regulacji ustawowych w tym przedmieciu. Dowód ten dopuszcza się pod warunkiem złożenia przez zainteresowanego oświadczenia w formie pisemnej lub ustnej do protokołu, że nie może on przedłożyć odpowiedniego dokumentu potwierdzającego ten okres.

Na gruncie niniejszej sprawy bezspornym było, że S. C. osiągnął wiek emerytalny, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, zaś na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 26 lat, 3 miesiące i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Kwestią sporną pomiędzy stronami niniejszego postępowania było natomiast ustalenie, czy wnioskodawca spełniał pozostałe warunki niezbędne do nabycia prawa do emerytury. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wywodził bowiem, iż na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony wykazał 11 lat, 4 miesiące i 10 dni pracy, o której mowa § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. S. C. argumentował natomiast, iż decyzja organu rentowego jest niezgodna ze stanem faktycznym, bowiem prace w warunkach szczególnych w wymiarze umożliwiającym mu nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wykonywał w okresie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w J. od 3 maja 1983 r. do 31 sierpnia 1986 r. i od 5 września 1988 r. do 31 maja 1991 r. oraz (...)J. od 1 listopada 1996 r. do 31 grudnia 1998 r.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że uwzględnieniu do stażu pracy w warunkach szczególnych podlegał okres zatrudnienia S. C. w (...) Sp. z o.o. w J. od 3 maja 1983 r. do 28 lutego 1986 r.

Wskazać należy, iż wnioskodawca legitymował się świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, z którego wynikało, iż w okresie od 3 maja 1983 r. do 28 lutego 1986 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wskazane w wykazie A, dział XIV, poz. 12 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodnorodowym). Jakkolwiek dokument ten nie spełniał wymogów dotyczących określenia charakteru pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., to jednak nie można pominąć faktu, że treść świadectwa pracy nie jest wiążąca w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych, albowiem nie jest to dokument urzędowy i nie tworzy żadnych praw podmiotowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 1996 r., sygn. akt I PRN 40/96).

Tymczasem, w ocenie Sądu, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że rozpatrywanym okresie wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach określone w wykazie A działu V, poz. 4 (prace zbrojarskie i betoniarskie) stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Przesłuchani w sprawie świadkowie W. S. i R. S., którzy pracowali wraz ze S. C. w (...) Sp. z o.o. w J. zeznali bowiem, że w okresie od 3 maja 1983 r. do 28 lutego 1986 r. wnioskodawca zajmował się wyrabianiem betonu, jak również zalewaniem szalunków, ław oraz ścian i montażem zbrojenia w szalunku. Prace te niewątpliwie odpowiadają swym charakterem racom zbrojarskim i betoniarskim, nie zaś pracom spawalniczym.

W ocenie Sądu prace w warunkach szczególnych wnioskodawca wykonywał również w okresie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w J. od 1 marca 1986 r. 31 sierpnia 1986 r.

Z zeznań W. S. i R. S. wynikało bowiem, że w marcu 1986 r. S. C. został zatrudniony do pracy przy wytapianiu i wylewaniu smoły oraz układaniu papy. Powyższe okoliczności znalazły odzwierciedlenie w przesłuchaniu wnioskodawcy, który podał, że przez sześć miesięcy zatrudnienia w roku 1986 wykonywał prace dekarские.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż charakter prac wykonywanych przez wnioskodawcę w rozpatrywanym okresie dopowiadał pracom wymienionym w wykazie A, dział V, poz. 9 (prace dekarские) stanowiącym załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych Sąd zaliczył ponadto okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Sp. z o.o. w J. od 5 września 1988 r. do 31 maja 1991 r.

Wskazać należy, że wnioskodawca legitymował się świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, z którego wynikało, iż w rozpatrywanym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wskazane w wykazie A, dział XIV, poz. 18 (obsługa urządzeń i narzędzi wibrujących lub udarowych) będącym załącznikiem do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Co istotne, okoliczności zaświadczone w tym dokumencie znalazły potwierdzenie w treści zeznań W. S. i R. S., którzy wskazali, iż w okresie od 5 września 1988 r. do 31 maja 1991 r. wnioskodawca zajmował się obsługą młota pneumatycznego, zaś jego praca wiązała się naprzemiennie z przekuwaniem otworów i bruzd w betonie oraz obsłudze sprężarki dodającej powietrze do uruchomienia pracy urządzenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż charakter prac wykonywanych we wskazanym wyżej okresie dopowiadał pracom w warunkach szczególnych określonym w wykazie A działu XIV, poz. 18 (obsługa urządzeń i narzędzi wibrujących lub udarowych) będącym załącznikiem do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Bez wpływu na powyższe ustalenia pozostawał fakt, iż stanowisko pracy wskazane w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie zostało określone zgodnie z wykazem, działem, pozycją i punktem zarządzenia resortowego. Zauważyć należy bowiem, że tzw. „przepisy branżowe” nie mają charakteru wiążącego, a ocena, czy określona praca może być uznana za pracę w warunkach szczególnych dokonywana jest na podstawie powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. oraz załączonych do niego wykazów. Tym samym, określenie przez pracodawcę stanowiska pracy w sposób niezgodny z przepisami resortowymi, nie stanowi przeszkody do uznania tej pracy za pracę w warunkach szczególnych, jeżeli praca faktycznie przez ubezpieczonego wykonywana, została wymieniona w wykazie powołanego wyżej rozporządzenia.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało ponadto, że w okresie zatrudnienia w (...) J. od 1 listopada 1996 r. do 31 grudnia 1998 r. wnioskodawca wykonywał prace opisane w wykazie A, dział II stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych).

W oparciu o treść świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 30 września 2000 r. Sąd ustalił bowiem, że w spornym okresie wnioskodawca pracował na stanowisku maszynisty urządzeń nawęglania, odżużlania i odpopielania. Z zeznań świadków D. J. oraz R. L. wynikało natomiast, że na wskazanym stanowisku wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace związane bezpośrednio z pozyskiwaniem energii ciepłej. W ramach powierzonych mu obowiązków zajmował się bowiem spychaniem miału węglowego na taśmę, która transportował go do zasobników przy kotłach, transportem szlaki zbierającej się w piecach, jak również usuwaniem zanieczyszczeń będących wynikiem spalania węgla. Zeznania wymienionych świadków wykazały ponadto,

że raz na dwa miesiące wnioskodawca wykonywał prace związane z remontami urządzeń ciepłych, gdyż zajmował się czyszczeniem wygaszonych kotłów.

W świetle powyższego należało stwierdzić, że S. C. udowodnił, iż legitymuje się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Po zsumowaniu okresów zatrudnienia wnioskodawcy w (...) (...) S.A. w J. w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy oraz w (...) Sp. z o.o. w J. w wymiarze 6 lat i 25 dn z okresem uwzględnionym przez organ rentowy, staż pracy w warunkach szczególnych na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 19 lat, 7 miesięcy i 5 dni.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jak wynika z akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy, wniosek o przyznanie prawa do emerytury został złożony w dniu 5 września 2013 r. Z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej wynika natomiast, iż prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. S. C. osiągnął wymagany wiek emerytalny w dniu (...) i (...).

Z uwagi na powyższe Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w punkcie I wyroku zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 19 września 2013 r. znak (...) w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 8 października 2013 r.

W punkcie II wyroku Sąd ustalił, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z treścią art. 118 pkt. 1a ustawy emerytalnej, w przypadku ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego – organ rentowy wydaje decyzję w terminie 30 dni, przy czym za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się dzień wpływu do Zakładu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

W rozpoznawanej sprawie okoliczności niezbędne do przyznania S. C. prawa do żądanego świadczenia zostały wyjaśnione na etapie postępowania sądowego. Dopiero bowiem analiza zeznań świadków, wyjaśnień wnioskodawcy oraz dokumentów zgromadzonych w aktach ubezpieczeniowych pozwoliła na dokonanie oceny, iż ubezpieczonemu przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury. Przedłożone przez wnioskodawcę świadectwa pracy odnoszące się do spornych okresów zatrudnienia zawierały bowiem błędy, które uniemożliwiały pozytywne rozpatrzenie jego wniosku o przyznanie prawa do emerytury w postępowaniu administracyjnym. Tym samym organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania, stosując w tym względzie zasadę wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.